

AD POETAS GRAECOS.

SCRIPSIT

H. VAN HERWERDEN.

(*Continuantur ex Tom. XII. pag. 318.*)

ORPHICA (rec. E. Abel 1885).

Argonaut. 100

ἤδη γάρ μοι ἄλις καμάτων, ἄλις ἔπλετο μόχθων,
ὧν ἰκόμεν ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόληας
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.

*Ων non habet quo referatur. Intellegam:
ὧς ἰκόμεν κτέ.

V. 120

ἤμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο σείριος αἶγλην
ἠέλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρβην.

Verum videtur:

δολιχὴ δ' ἐπιταίνετο πάντοθεν ὄρβην.

Legebatur olim 932:

Φρουραῖς δ' ἀκμήτοισ ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου κτέ.

Sed veram lectionem ἐπιμαίεται repperit Wiel, recepitque
Abel.

694 paf
HERWERDEN, H.
1886

V. 142

ὄν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόστον δ' οἴκοιο λαθέσθαι.

Immo vero: νόστου δ' οἴκόνδε λαθέσθαι.

V. 291

ἀλλ' οὐ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἑρακλῆος ἄνακτος ὀϊόμαι· ἴστε καὶ αὐτοί.

Suspicio:

ἀλλ' οὐ οἷ τινὰ κάρρον' ἀρειότερόν τε γενέσθαι κτέ.

De permixto sed certo voculae οἱ tanquam particulae affirmativae usu apud hunc poetastrum cf. vss. 270. 473. 495. 530. 533. 588. 603. 675. 684. 773. 818. 836. 838. 899. 1236. 1264. 1270. 1272. 1331. al.

V. 313 καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμήκεα ταῦρον
σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν,
ζωοτομῶν.

Sermonis Graeci analogia postulat ζωοτομῶν.

V. 325 στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλους ἐρόεντας ἐλαίης.

Novo et parum eleganti usu poeta ita scripsit pro στεφάνους, modo revera sic scripserit. Nam conicere in promptu est κλάδους.

V. 393 καὶ οἱ κεκλιμένος μὲν ἐπ' οὐδαίοιο χαμεύνης
κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρήρειστο δὲ πέτρῃ
ἰππεύουσιν ὀπλήσι τανυσσάμενος θαλὰ κῶλα.

Propter additum πέτρῃ expectabam potius ἐπηρήρειστο, sed certius videtur mox vs. 401 sq. scribendum esse

μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κομίσσας

ῥωγαλέαις ἔστρωσεν ἐπὶ στιβάδεσσι πέτηλα

pro ὑπό, quod quo pacto ferri possit non video.

V. 712

Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἄδευκέα πῆματ' ὀλέθρου
Ῥηβαίου προχοᾶς ἀκτὴν θ' ἰκόμεσθα Μέλαιναν κτέ.

Non sic personatus Orpheus scripsisse videtur, sed Homeri exemplo πείρατ' ὀλέθρου.

V. 761 αὐτίκα οἱ στέφανος καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
 Αἰήτεω κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐνὶ κῶας
 χρύσειον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ Φηγῶ.

Procul dubio depravatum est χαλαζαίῃ. Collato vs. 890 ἀμφ' ἰερῆς Φηγοῖο δέρας χρύσειον ἔλωμεν, conicio olim scriptum fuisse:
 πάλαι ζαθέῃ ἐπὶ Φηγῶ.

Quamquam πάλαι verum esse non praesto.

V. 782

ἦ δ' (Medea) ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῶ,
 ἤκε Φέρουσ' ἐς χεύματ' εὐρρείτου ποταμοῖο
 Φάσιδος· ἀστέρα δ' αἰὲν ἀναρπάξαντα ῥεέθρῳ
 οἴχεσθαι πόντοιο δι' Ἀξείνοιο φέροντα.

Narratur in praegressis Aeëtes in somnio vidisse splendentem stellam delapsam in filiae Medae sinus. Abel recepit pro depravato αἰὲν lenem sane Wielii coniecturam αἰνόν, quam tamen sufficere dubito, siquidem desideratur me iudice pronomen referendum ad Phasidem, quod sit verborum ἀστέρα—φέροντα subiectum. Equidem certe praetulerim:

ἀστέρα δ' αὖ μιν ἀναρπάξαντα κτέ.

V. 843

Εἰ μὲν δὴ Κόλχοισιν ἀρηιφάτοισιν ἔσαντα
 μαρναμένοις ἐπιθεῖσθον, ἀποφθίσειν μένος ἄνδρας
 ἔλπεσθ'.

In hac Aeëtae ad Argonautas oratione non exputo quid sibi velit absurda forma ἐπιθεῖσθον. Sententiae certe satisfacit:

Εἰ μὲν δὴ Κόλχοισιν ἀρηιφάτοισιν ἔσαντα
 μαρναμένοις ἐπορούσετ', ἀποφθίσειν μένος ἄνδρας
 ἔλπεσθ'.

Sed corruptelae rationem me fugere confiteor.

V. 951

χώρῳ ἐπὶ πλακόντι βόθρον τρίστοιχον ὄρυξα,
 Φίτρους τ' ἀρκεύθοιο καὶ ἄζαλέης ἀπὸ κέδρου
 ῥάμνου τ' ὀξύτοροιο πολυκλαύτων τ' αἰγείρων
 ὦκα φέρων νήησα πυρὴν ἐντοσθε βόθροιο.

Epitheton πολυκλαύτων ad notam Phaethontis fabulam respi-

cere videtur, cuius sorores mortuum lugentes in populos mutatae sunt.

V. 964

ὔδατι δ' αὖ μίξας λοιβὰς χερόμην περὶ βόθρον,
ὄρφνινά θ' ἑσδάμενος Φάρη καὶ ἀπεχθέα χαλκὸν
κρούων ἑλλισάμην.

Nulla est ratio, cur poetam aënum *inimicum* hoc loco dixisse existimemus. Procul dubio scripsit

καὶ ἀπηχέα χαλκὸν

κρούων ἑλλισάμην,

quae verba sic correctae non egebunt interprete.

Hymn. X, 28

πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μούνη τὰδε τεύχεις.

Horum hymnorum auctor anxie vitare solet hiatum, itaque nescio an hic scribere maluerit πάντα σύγ' ἔσσι et LXXXIV, 3 τούσδε σύ<γ> ἐν τελεταῖς ὁσίαις μύστας ἀναδείξαις. Cf. XXXIX, 5. LV, 18.

XI, 4 αἰγομελές, βακχευτά, Φιλένθεος, ἀντροδίαιτε.

Sic Hermannus correxit pro ἀστροδίαιτε, non male (nam Pani quem hymni auctor alloquitur speluncas sacras fuisse novimus), nisi paullo post vs. 12 iterum appareret ἀντροχαρές. Quare nescio an codicum scriptura etiam lenius refigenda sit in ἀκροδίαιτε, *cacumīnum incola*, quod non minus aptum Panis est epitheton. Hermannus correctionem suam fortasse sumsit ex hymno in Minervam, quam poeta XXXII, 3 satis mire alloquitur ἀντροδίαιτε, nam hanc deam in antris versari ignorabam confiteorque me ibi quoque expectasse ἀκροδίαιτε, cum praesertim sequantur verba ἢ κατέχεις ὄχθων ὑψηχέας ἀκρωρείας | ἢ δ' ὄρεα σκιδέντα. Pro Hermanni autem coniectura noli afferre hymnum L, ubi v. 2 sic alloquitur Bacchum

σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον

deinde vero vs. 8 eundem:

λύσιε, θυρσομανές, βρόμι', εὖιε, πᾶσιν εὐφρον.

Nullus enim dubito quin alterutro loco pro Λύσιε corrigendum sit Νύσιε.

XXIX, 5. Cur Abellius hic et XLIV, 2 et LV, 10 aptissimum epitheton ἔρατοπλόκαμος in minus aptum ἔρασιπλόκαμος mutaverit me quidem latet. Potius, si quid mutandum, unico loco hymnorum, ubi in libris apparet ἔρασιπλόκαμος LVI, 9, alteram formam pro illa substituerim. Cf. quae disputavi *Stud. Crit. et epicr. in Pindarum*, p. 33, ubi non persuasi censori eius libelli, non magis quam ibidem pag. 41, ubi discrimen intercedere statui inter σφαργεῖν (cf. σπαργᾶν) *turgere* et σμαργεῖν *strepere*. In Orphicis et seriorum epicorum poematis ubique sine vitio apparet in compositis *strepitum* significantibus littera M, nec hucusque me poenitet veteris sententiae.

LI, 17

ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ
νᾶμα χέουσ' ὕγεινδὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

Cum sententia imperiose requirat pluralem participii formam, necesse est statuamus poetastrum hic usurpasse sequiorem formam ὕγεινδον et dedisse

νᾶμα χέουσαι ὕγεινδὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

LXI, 8

πάντ' ἐσορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις.

Imo vero πάντ' ἐφορᾷς, ut est apud Homerum:

Ἥελιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Unde haec sumta sunt.

LXXX, 1

χειμερίοις αὖρησι δονῶν βαθὺν ἡέρα κόσμου,
κρυμοπαγὲς Βορέα, χιονώδεις ἔλθ' ἀπὸ Θρήκης
λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἡέρος ὕγροκελεύθου
ἱκμάσι ῥιπίζων νοτεράϊς δμβρηγενὲς ὕδωρ,
αἴθρια πάντα τιθείς, κτέ.

Vs. quartum graviter depravatum aliorum curae commendo.
Vix enim sufficit quod venit in mentem:

ἱκμάδα ῥιπίζων νοτερήν, δμβρηγενὲς ὕδωρ.

LXXXVII, 3

σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὀλκόν.

Dicuntur haec *Morti*. Sed quid sit σώματος ὀλκός me latet. Lenissime corrigas ὄγκον, sed fortasse praestat ἀλκὴν.

De lapidibus. Hoc carmen cum commentario critico separatim edidit Abel Berolini a. 1881. Utar utraque editione.

V. 61

Ἄλλ' οὐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζειν
ἥμερος, αἶψα δὲ πρέσβαν δαημοσύνην ἀτίουσι·

Haec est depravata codicum lectio, quam Abelius audaci coniectura in utraque recensione sic refinxit:

αἶψα δέ, πρέσβα, σ' ἀλιτροσύναις ἀτίουσι·

E sequentibus autem satis apparet non hanc poetae fuisse mentem, ut sapientiae magicae (haec enim ei est σαοφροσύνη, σοφίη et ἀρετή) (cf. 69 et 81) contemptum tribuat *improbitali* (ἀλιτροσύνη), sed *inscitiae* (ἀδαημοσύνη). Vivunt enim, ut est v. 75 sq., homines ἴκελοι θήρεσσιν, ἀίδριες ἡδ' ἀδίδακτοι χήτεϊ δαιμονίῳ νοήματος — οὔτι τι θέσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιτο, ἴσας· ἀλλὰ σφιν νεφέλη πραπίδεςσι κελαινὴ ἀμφιπεριπλεχθεῖσα βαδίζέμεν ἀνθεμόεντα εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστεφάνοιο μεγάρι. Cf. etiam v. 84 sqq. Longe igitur aptius et propius a tradita lectione reponemus:

ἥμερος, αἶψα δέ, πρέσβ', ἀδαημοσύνη σ' ἀτίουσιν.
nisi forte quis praetulerit:

ἥμερος, αἶψα δέ, πρέσβα δαημοσύνη, σ' ἀτίουσιν
quod iam olim a Iacobsio propositum esse animadverto.

V. 89 sq. Fugit Abelium in editione a. 1885 verissima Nauckii (*Mélanges Gr. R.*) observatio v. 90 ante v. 89 transponendum esse. Idem librorum lectionem ἐφ' ἄρματι revocavit pro Hermannii coniectura recepta ab Abelio aliisque σὺν ἄρματι. Quod num recte fecerit vir eximius dubito. Nisi enim hunc hiatum post caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον vitasset hic poeta, vix scripsisset, opinor, v. 129 sq.:

πρίν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
ἐφρασάμην ἥδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι,
sed dedisset ἀναστήσαντα, ut sequitur μεμαῶτα. Hunc autem locum pangenti nescio fere an poetae obversati sint nobilissimi MIMNERMI e *Nanno* versus apud Athen. XI 470 A.

V. 103. ἄξω δ' οὐ μακρὴν εἰς ἀταρπιτόν· εἰσοράας γὰρ
ἡμετέρων με κιόντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.

Absurde dictum: *non ducam ad longam semitam pro non longa semita* (brevis via) *TE ducam*. Corrigo:

ἄξω δ' οὐ μακρὴν σέγ' ἀταρπιτόν

aut etiam lenius μακρὴν σε, si recte Nauckius in Orphicis istum hiatum defendit.

V. 175 Recipienda, certe commemoranda, fuerat Nauckii emendatio μετὰ χερσὶν pro μετὰ χειρᾶς.

V. 193

ἤύτε μαζόν

πρωτοτόκου νύμφης ἢ μηκάδος οὐθατοέσσης.

Est sequioribus epicis proprium, ut subinde substantivorum epitheta longo usu stabilita usurpent pro ipsis substantivis. Ut h. l. μηκάδος dixit noster pro αἰγός, ita v. 133 ὄρεσκόου absolute usurpavit sine θηρός et v. 37 αἰὲν ἐόντων omisso θεῶν. Praeivit vetustissimus poeta Hesiodus, quem in Oper. 526. 571 et 744 ἀνόστεον pro πουλύποδα, πέντοζον pro χειῖρα, Φερέοικον pro κοχλίαν dixisse novimus.

Vs. 206 πῶς ἔρξεις, Φίλε τέκνον, ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγῶν ἰκέτευσας,
τοῖσι παρασταίης τετληόσιν, οἳ δ' ἐνὶ σηκῷ
ἀμφί σε λεπταλέοι γοερὸν περιμηκήσονται.

Παρασταίης vix est minus grave vitium quam περιμηκήσονται, quam codicum lectionem correxit Wielius. Haud enim dubie requiritur coniunctivus παραστήης. Insuper pro τετληόσιν potius expectabam κεκμηόσιν, *aegris*, nam de aegrotante pecore sermo fit.

V. 244 Σκέπτεο, καὶ θηγτόν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
ἀθανάτοισι κέρας· κτέ.

Deleta virgula post σκέπτεο, corrigo:

Σκέπτεο καὶ θηγτόν ἔχων ἐλάφοιο πελάζειν
ἀθανάτοισι κέρας.

Cf. 306: Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνὴι μειλίσσεσθαι
μαγνήσση·

V. 288 Ignoravit editor verissimam Nauckii emendationem
πάσαντι pro πάσονται.

V. 381 χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ ἐπακουέμεν αἰεὶ,
μήπως ἡπεδανοῖτο λυθεῖς ὑπὸ δείματος ἕξω
ἐκ χειρῶν οὐδ' ἄσδε βαλὼν χόλον αἰνὸν ὀρίνης
ἀθανάτων.

Mendosum videtur ἕξω, quod poeta scribendi elegantiae non expers adeo inepte addere non potuit. Difficile tamen est ad corrigendum; nam quae apte substituas velut ἥτορ et αἶψα ductibus dissimiliora sunt. Quaerant alii. Admodum autem incerta mihi videtur Abelii coniectura ἐπακουέμεν pro librorum lectione αἰνέμεν, sub qua potius latere ἐπαῖέμεν suspicarer, nisi scrupulum moveret producta contra morem in hoc verbo vocalis, licet quid in vocabulis multisyllabis poetae epici sibi in hoc genere permiserint noverimus. Praeterea fieri potest ut vetus glossator qui adscripsit κρατεῖν interpretatus sit nescio quod verbum, quod olim hic lectum fuerit significans (manu) *tenere* (sc. lapidem), qualis notio hic longe aptissima est. Exempli gratia propono:

χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ ἐπιεζέμεν αἰεὶ, κτέ.
vel μιν θλιβέμεν.

V. 397 γουνούμενος, ὄφρα τιν' εἶπη
θαλπωρῇ, εἶπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
ἔρχεται, πῶς κεν πολιδὸν γένος ἐκπροφύγησι.

Intellegendi *serpentes*, sed mire in genus *πολιοί* vocantur, siquidem plerumque sunt varii et versicolores. Lenissima mutatione rescribas δόλιον γένος. Possis etiam πῶς ἄν κ' ὀλοδὸν (vel ὀφίω) γένος ἐκπροφύγησι, nam iunctae particulae ἄν et κεν (interdum apud ipsum Homerum in recensione Alexandrina obviae) in sequiore saltem poeta offensioni non sunt. Veruntamen longius haec distant a tradita lectione.

V. 522 αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης
νήχεται.

Iniuria editor sprexit Slothouweri correctionem πολυφλοίσβοιο.

V. 592 Sub ἀντίλυτον non ἀντίλυτρον delitescere, sed ἀντίδοτον bene intellexit Nauckius l. l. Emendatio latuit editorem.

V. 603

ἔκ τε μυῶν ἀγέλας ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
ῥαίσει.

Offensioni est ἀκρίς collective usurpatum pro ἀκρίδες. Unica mutata littera legerim:

ἀκρίδας, ἄπλετον ἔθνος,
ῥαίσει.

V. 632

τὸ δέ κ' ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ.

Requiro τὸ δ' ἐπέρχεται κτέ.

V. 640

ἐν γάρ μιν κεράεσσι βαλὼν μέσον ἐφομένοισι
τυτθὸν ἀνσχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

Nimis difficulter concoquo *cornua cocta*, suspicorque fuisse:
ἐν γάρ μιν (antiachaten) κεράεσσι βαλὼν μέσον ἐφομένοισι κτέ.
Vel hoc in poeta de rebus mirabilibus scribenti satis est, ut opinor, mirabile.

V. 725

τόφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἄρρηκτον ἕκαστον
οὔνομα· τέρπονται γάρ, ἐπεὶ κέ τις ἐν τελετῇσι
μυστικὸν αἰδέησιν ἐπ' ὠνυμον οὐραنيῶνων.

E sequentibus satis apparet editorem in proecdosi perperam sprevisse Stephani emendationem ἄρρητον; quam merito recepit in editione a. 1885, in qua pro ἕκαστον cum Hermanno scripsit ἐκάστων. Equidem praetulerim ἐκάστου.

V. 728

ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τοὺς γε
πνεῦμα διιπετὲς ἔνδον ἄγειν ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.

Fortasse praestat εὔχου pro ἔνδον, quod abest a codice M, cuius tamen libri graviter interpolati iudice Abelio in Praef. ed. a. 1881 pag. 8 non magna est auctoritas.

Astronomiae (Abel. p. 142) v. 17

σημαίνει ὅτι δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες

ὑμετέρεην πελάσουσιν ἐπ' ἄλγεσι γαῖαν ἄπασαν.

Graecum non est πελάζειν ἐπὶ τινι pro τινί. Edendum fuerat πελάσουσιν ἔπ', cum anastrophe praepositionis, ut sit = ἐπιπελάσουσιν. Possis forsitan etiam una voce scribere ἐπαλγέσι (= ἄλγεσι), sed illa ratio praestare videtur.

V. 25

ἡμερινὸς δὲ

φράζει πῆμ' αὐτοῖς καὶ ἀνάστασιν ὠλεσίοικον.

Merito hanc Iacobsii emendationem pro ἀπόστασιν recepit editor. Nescio autem an similiter corrigendus sit vs. 7

σῆμα τόδ' ἐστὶ πόλῃος ἀπόστασις οὐκ ἀλαπαδνῆς.

Nam quo pacto terrae motus urbis defectionem portendere videri possit difficilius dictu est. Brunckii autem correctionem ἀλαπαδνῆς pro ἀλαπαδνῆ necessariam esse dubito.

MUSAEUS.

De Herone et Leandro, v. 69:

Δύσατο δ' ἡιθέων ἀπαλάς Φρένας (Κύπρις sc.)

Ad corpus ἀπαλός, ad animum ἀταλός referri solet a Graecis, quare hic legerim ἀταλάς.

V. 80

οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι

ἡμετέρεην παράκοιτιν ἔχων ἐν δώμασιν Ἑρώ.

Praetulerim ἡμετέροις — ἐν δώμασιν.

V. 110 κατήιεν ἐς δύσιν Ἡώς.

Apud sequiores epicos saepius ἡώς positum videbis pro ἡμαρ. Sic v. 288 legitur κατελθέμεν ἐς δύσιν ἡῶ et v. 192: αἰὲ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ Ἡῶ ἐξ ἀλὸς ἡνεμόεντος ἐπιβρέμει οὐασιν ἡχή.

V. 132 Παρθενικῆς δ' εὐοδμον, εὐχροον αὐχένα κύσας

τοῖον μῦθον ἔειπε.

Cum in verbo quod est *κυνεῖν* vocalis brevis sit, editum oportuit *κύσας*.

V. 175

πῶς γὰρ ἀλήτης

ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος, ἐμῇ Φιλότητι μιγείης.

Requiro ἐμοὶ Φιλότητι μιγείης.

V. 210

Μοῦνον ἐμοὶ τινὰ λύχνον ἀπ' ἡλιβάτου σέο πύργου

ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας, ὄφρα νοήσας

ἔσσομαι ὀλκὰς Ἐρωτος ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον.

Καὶ μιν ὀπιπτεύων δύντ' ὄψομαι οὔτε Βοώτην,

οὐ θρασὺν Ὀρίωνα καὶ ἄβροχον ὀλκὸν Ἀμάξης.

πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἰκοίμην.

Ex universo loco clare apparet *πατρίδα ἀντίπορον* esse Sestum, Herus patriam, itaque inepte, loquitur enim Leander, omis- sum est necessarium pronomen *σῆς*. Praeterea offensionem est abruptum loquendi genus, quo hoc Leandri votum ponitur sine apto cum praegressis vinculo. Aut igitur exciderunt ante hunc ver- sum nonnulla, aut versus, quo facile caremus, non est genuinus. Corruptelae certe nulla potest esse suspicio.

V. 245

Δεινὸς Ἐρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης

ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἐρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.

Λάξεο πῦρ, κραδίη, μὴ δεῖδιθι νήχυτον ὕδωρ.

Hi versus, ut alii plurimi in hoc carmine, magis produnt ineptum rhetorem et sophistam quam bonum poetam, nec fere quidquam in toto Musaei poemate pulchri est praeter ipsum fabulae argumentum; quam apud veteres *vate carere sacro* valde dolendum est.

Proprium est huic poetastro ut sententiis generalibus quae amantes faciunt aut sentiunt illustret. V. 86 sqq. Leander subito pulchrae virginis conspectu incenditur

κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς

ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀιστοῦ.

ὀφθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστίν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολῶν

ἔλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει.

Quam rem non docente Musaeo nesciremus scilicet!

V. 160 sqq. Leandro oratione non admodum sane verecunda professo amorem, puella tacita humi defixit vultum, et pudore rubefactas abscondens genas terram radebat pede, et saepe circa humeros vestem suam pudibunda contraxit

Πειθοῦς γὰρ τὰδε πάντα προάγγελα, παρθενικῆς δὲ
πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσις ἐστὶ σιωπῇ.

Agnoscisne hominem rei amatoriae peritum?

V. 196 sqq. Leander (fictam?) Herus pudicitiam expugnare decrevit et secum deliberat quo pacto voti fiat compos.

Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάσσει
καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ' ἀνάσσει
αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.

Unam tantum satis felicem sententiolam reperio, petitam ut videtur e proverbio populari, in Herus oratione (174 sqq.), ubi Leandro dissuadet clandestinos amores, qui fieri non posse quin mox vulgentur: Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων Φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.

V. 264

καὶ χροῖα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.

Inter aoristos κάθηρε et ἔσβεσεν imperfecto locus non est. Corrigatur ἔχρισεν.

V. 271. Perabsurde poeta Heron haec facit dicentem amatori suo recenti a natatione nocturna:

δεῦρο, τεοὺς ἰδρῶτας ἐμοῖς παρακάτθεο κόλποις.

An forte putas eum scriptum reliquisse:

δεῦρο, τεοὺς ἄγ' ἔρωτας κτέ.?

Equidem multum dubito, nam haud dubie dicere voluit: *in sinu meo requiesce a tuo labore*. Perquam vero infeliciter hic figurato sensu adhibuit vocabulum ἰδρώς.

V. 274

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἦν λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·
οὐ δαΐδων ἥστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν·
οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,

οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
 Σιγὴ παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφόκομήσῃ δ' Ὀμίχλῃ
 280 καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.
 Νύξ μὲν ἦν κείνοισι γαμοστόλος, κτέ.

Fieri potest ut vs. 280 quippe plane otiosus, ab interpolatore interpositus sit, sed fatendum est, vel abiecto isto versiculo, reliqua non fieri multo tolerabiliora, ut etiam indicente me facile apparebit inter se comparanti quae bis dicta diductis litteris significavi. Quam vero inepte dictum est πολυσκάρθμῳ — ἐπεσκίρτησε χορείῃ, quam ridicule Σιγὴ παστὸν ἔπηξεν! Quod iam dixi, homo rhetor est et sophista perineptus, in quo non est umbra poeticae facultatis.

Quanta autem distantia integrum Musaei carmen superatur paucis versibus, quos ordientes nobilis Angli poematis „the bride of Abydos” cantum secundum non gravabor ascribere:

The winds are high on Helle's wave,
 As on that night of stormy water,
 When Love, who sent, forgot to save
 The young, the beautiful, the brave,
 The lonely hope of Sestos' daughter.
 Oh! When alone along the sky
 Her turret-torch was blazing high,
 Though rising gale, and breaking foam,
 And shrieking sea-birds warn'd him home;
 And clouds aloft and tides below,
 With signs and sounds, forbade to go,
 He could not see, he would not hear,
 Or sound or sign foreboding fear;
 His eye but saw that light of love,
 The only star it hail'd above;
 His ear but rang with Hero's song,
 „Ye waves, divide no lovers long!”
 That tale is old, but love anew
 May nerve young hearts to prove as true.

En os sonans divinius! Talia animum movent!

V. 324 Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντεῖ κύματος ὄρμῃ

τυπτόμενος πεφόρητο, ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή,
καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.

Pugnant inter se oppositis frontibus ἀδόνητος et ἀκοιμήτων. Sine controversia auctor dedit ἀδόνητον. Valde etiam mihi suspecta est lectio ὤκλασεν ὁρμή, in qua ultimum vocabulum vitio natum videtur ex ὁρμῇ, quod terminat versum praegressum. Venit in mentem

ποδῶν δέ οἱ οὐ λύνει ἀκμή,

ut poeta noto veterum poetarum usu λύνει dixerit pro λυσιτελεῖν.

COLUTHUS.

Rapt. Helenae v. 107 sqq. sic describitur Paridis cultus:

Καὶ τις ὄρεσσάλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
ἐκκρεμὲς ἠώρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν·
ποιμενίη δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροψ.

Pedo Paris, ut pastor, innitebatur. Quare corrigatur
ποιμενίη δ' ὑπέρειδε βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροψ.

V. 129 Mercurius ad Paridem:

Φαιδροτέρη τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὁπάσσαις.

Non duae sed tres deae Alexandri iudicium expectabant, itaque vera lectio est Φαιδροτάτη.

V. 296 Paris ad Helenam:

Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει·
εἴ με κατασχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξεις.
Οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσπον ἐπισταμένην σε διδάξω,
εἰ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες;

Pro verbis depravatis οὐκ ἔρέω ferri possit σοῦ γὰρ ἔρῳ.
Nescio tamen an verius corrigamus

ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξεις·

οὐχ ὁράας;

cl. vs. 337

ἔτι κλαίουσα νοσήσεις·

οὐχ ὁράας;

V. 330 Matre profuga, Hermione clamat ancillis:

Παῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονον ᾤχετο μήτηρ,
 ἢ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἔλοῦσα
 ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνὴν;

Sententia est: *aperto thalamo*, itaque corrigendum:

κληῖδας ἀνεῖτσα

uti legitur in extremo carmine:

Τροίη δ' ὑψιδόμων πυλέων κληῖδας ἀνεῖτσα
 δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχικάκον πολιήτην.

V. 355. Ex eiusdem puellae querelis, quia medela indigent, hos ascribam versus:

ἀλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην
 δένδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῶν ἄχρι πετήλων
 σὸν δέμας οὐκ ἐνόησα· καὶ οὐ νεμεσίζομαι ὕλην.

Vertunt „*neque indignor silvae*” quod intellegat qui poterit, ego haud intellego. Nec νεμεσίζομαι hoc sensu regit Accusativum, sed Dativum; iunctum autem cum quarto casu, significat αἰσχύνομαι, quae notio non magis est huic loco accommodata. Contra aptissime rescribemus:

καὶ οὐκέτι δίζομαι (vel οὐκ ἐπιδίζομαι) ὕλην
neque amplius silvam pervestigo. Sequior forma δίζομαι pro δίζημαι cum alibi a senioribus epicis frequentatur, tum legitur in hoc ipso carmine v. 80.

V. 363. Gravissime depravati sunt hi versus:

Ὡς ἡ μὲν στενάχεσκεν· ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν
 ὕπνος ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος εἴπερ ἐτύχθη
 ἄμφω ἀναγκαίῃ ξυνήια πάντα λαχόντε
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

Proponere ausim:

ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν
 ὕπνωσεν· θανάτοιο συνέμπορος εἴπερ ἐτύχθη
 ὕπνος, ἀναγκαίῃ ξυνήια πάντα λαχόντα
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

Quibus nihil est ad intellegendum facilius.

QUINTUS SMYRNAEUS.

I 350

Οἱ δὲ κόνιν δραγμοῖσι δεδραγμένοι ἀσπαίρεσκον.

Quid sibi velit λαχμοῖσι, ut edidit Köchly, ignoro. Intellegere mihi videor δηγμοῖσι.

I 607 Penthesilea victa ab Achille secum deliberat utrum expectet eius impetum an ei supplicet — si forte lucri spe moveatur

ἢ καὶ ὁμηλικίην αἰδεσσάμενος κατὰ θυμόν,
δῶγ νόστιμον ἦμαρ ἐλδομένη περ ἄλύξαι.

Misericordiam movere non solet *aequalis aetas*, nam iuvenes senibus et senes iuvenibus parcentes plerumque animadvertimus. Cf. v. c. II 308 sqq. Quare nescio an verius scribamus:

ἢ καὶ οὐ ἡλικίην κτέ.

i. e. *iuvenilem suam* (Penthesileae) *aetatem miseritus*.

I 621

Ἦ δ' ὦκα μίγῃ κονίη καὶ δλέθρῳ
εὐσταλέως ἐριποῦσα κατ' οὐδενος· οὐδέ οἱ αἰδῶς
ἥσχυνεν δέμας ἡϋ· τάθῃ δ' ἐπὶ νηδύα μακρὴν,
δοῦρὶ περισπαίρουσα, θόῳ δ' ἐπικέκλιτο ἵππῳ.

Sine controversia corrigendum:

τάθῃ δ' ἐπὶ νηδύα, μακρῷ
δοῦρὶ περισπαίρουσα.

Ab Homero Quintus mutuatus est locutionem *μίγῃ κονίη*, nisi quod ille usurpat pluralem *κονίησι*, sed de suo addidit *καὶ δλέθρῳ*.

Ad rem apte contuleris Euripidis locum de Polyxenae morte Hecub. 567 sqq.

I 761 Achilles ad Thersiten a se occisum:

Ἄλλ' οὐ Πηλεΐδης τοι ὁμοίος ἐξεφαάνθη (scil. Ulixi),
ὅς σεϋ θυμὸν ἔλυσσεν, καὶ οὐκ ἐπὶ χειρὶ βαρεῖν
πληξάμενος.

Intellegunt: *et quidem non, ut fecit Ulixes, valida manu ferient*.

At *sceptro* Ulixes percusserat Thersiten, neque apparet cur addatur ἐπί. Locum depravatum esse puto. Conieci

ὅς σεῦ θυμὸν ἔλυσα, κατ' οὖατα χειρὶ βαρεῖη κτέ.
sive mavis παρ' οὖατι, cl. vs. 742:

ἄφαρ δέ ἐ χειρὶ κραταίῃ
τύψε κατὰ γναθμοῖο καὶ οὖατος.

II 309

ᾧ γέρον, οὗ μοι ἔοικε καταντία σεῖο μάχεσθαι,
πρεσβυτέρω γεγῶτος, ἐπεὶ γε μὲν οἶδα νοῆσαι.

Melius Köchly de coniectura sua rescripsit γ' εὔ οἶδα. Equidem tamen nescio an poeta Homeri K 247 exemplum secutus dederit:

ἐπεὶ περίοιδα νοῆσαι.

IV 195 τοὺς δ' Ἔρις δτρύνεσκεν ἀκήρατος κτέ.

Non persuasit mihi Köchly reponens ἐπήρατος, et praetulerim ἀκήριος, i. e. ἀβλαβής, quo sensu vox usurpatur in hymno Hom. in Mercurium v. 527 et in Nicandri Theriacis v. 771.

IV 424 Troilum in primo aetatis flore Achilles hasta trucidat.

ὥς (δ') ὀπόθ' ἐρσήεντα καὶ εὐθαλέοντ' ἀνὰ κῆπον
ὑδρηλῆς καπέτοιο μάλ' ἀγχόθι τηλεθάοντα
ἢ στάχυν ἢ μήκωνα, πάρος καρποῖο τυχεῖσαι,
κέρση τις δρεπάνῳ νεοθηγεί, μηδ' ἄρ' ἐάση
429 ἐς τέλος ἡδὺ μολεῖν, μηδ' ἐς σπόρον ἄλλον ικέσθαι,
ἀμήσας κενεόν τε καὶ ἄσπορον αἴθοπι χαλκῷ,
μέλλονθ' ἐρσήεντος ὑπ' εἵαρος ἀλδαίνεσθαι.

In pulcherrima comparatione — in quo genere saepe Quintus haud spernendus est artifex — offensionem est iners istud et obscurum ἄλλον vs. 429. Quid voluerit poeta satis significavit verbis πάρος καρποῖο τυχεῖσαι et etiam clarius sequentibus κενεόν τε καὶ ἄσπορον. Cum autem haud raro soleat in posteriore hemistichio aliis vocabulis cogitationem priori similem includere, et ἐς σπόρον hic respondeat praegresso ἐς τέλος, verbum autem ικέσθαι praecedenti μολεῖν, expectatur pro ἄλλον vocabulum quod respondeat praegresso ἡδύ. Propterea conieci

μηδ' ἐς σπόρον ἄλπνον ἰκέσθαι

licet haud ignorem huius adiectivi hucusque tantum superlativum ἄλπνιστος et compositum ἑπαλπνος reperta esse.

IV 487

ὁψὲ δὲ πάντες ἔνευσαν ἐπ' Εὐρυάλφῳ μενεχάρμῃ,
ἴδμονΙ παμμαχίῃς, εὖ εἰδότες.

Nonne praestat scribere:

ἴδμονΑ παμμαχίῃς εὖ εἰδότες?

V 59

ἀέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον.

Deberi videtur haec codicum lectio librariis de metro male sollicitis. Sermonis ratio requirit:

ἀέξετο δὲ μέγα ἔργον.

Quid notius quam μέγα αὐξάνειν, ὑψηλὸν αἵρειν, similia?

VII 175

τὸ γὰρ τοπάροισι πέπυστο.

Auri gratius est προπάροισι.

VII 547 *καναχῇ δὲ περιβρομέει πέρι πέτρη.*

Longe elegantior scriptura fuerit δ' ἀμφιβρομέει.

VIII 172 *ἄσπετον υἱ' Ἀχιλλῆος.*

Subinde Quinti librarii inter se confuderunt ἄσχετος, *non cohibendus*, *impetuosus*, *audax*, quod huius loci est, et ἄσπετος, *infandus*, quod restituendum puto XIV 439, ubi ineptissime legitur ἀλλ' ἄσχετον ἔργον ἔρεξεν.

VIII 471 Verba sunt Nestoris:

Ἄλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας, ἐπεὶ Τρώεσσιν ἀρήγει
σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἡμῖν κῦδος ὀρέξει·
ἄλλοτε γάρ τε Φίλῃ πέλει ἡώς, ἄλλοτε δ' ἐχθρή·
καὶ δ' οὐ πω τοι μοῖρα διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ,
εἰ ἐτεδὸν Κάλχαντος ἐτήτυμος ἔπλετο μῦθος,
τόν ῥα πάρος κατέλεξεν ὀμηγερέεσσιν Ἀχαιοῖς,
δῆῶσαι Πριάμοιο πόλιν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

At agebant iam tunc Graeci Troiam obsidentes annum decimum, neque igitur Nestor ex oraculo Calchantis scire poterat,

urbis capiendae tempus nondum venisse. Sed salva res est, nam manifesto corrigendum:

καὶ δ' οὕτω τοι μοῖρα κτέ.

i. e. *vel sic* (i. e. si hodie cedimus) *urbem vastare fatale est.*

IX 491

ᾠ φίλ', ἐπειδήπερ σε θεῶν ἰότητι πάροιθεν
Λήμνῳ ἐν ἀμφιάλῳ λίπομεν βλαφθέντε νόημα
μηδ' ἡμῖν χόλον αἶνόν ἐνὶ φρεσὶ σῆσι βαλέσθαι.

Futuro editori auctor sum ut scribat:

μηδ' ἡμῖν κτέ.

i. e. *μηδ' ἡμῖν*. Sic v. c. X 483 ἀλλ' ὅτε δ' significat ἀλλ' ὅτε δή.

X 130. Non nisi unius vocabuli lacuna statuenda videtur sic fere explenda:

δριμὺς γὰρ ἄγεν πόθος ἡϊθέοιο
ἀθανάτην περ ἐοῦσαν <ἐφημέρου>· ἥς ἔτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα τέτυκται ὑπὸ δρυσίν.

Agitur de Endymione rapto a Diana.

XI 57 ἐσσυμένως ἀπάμερσε καρήατος ἄορι τύψας ἀλγινόεντα τένοντ'

Aptius videtur ἀλγινόεντι I, iungendum cum ἄορι, ut infra v. 444 poeta dixit ἀλγινόεντες ἄκοντες. Eadem de causa mox v. 82 scribi malim:

ἡ δ' (αἰγανέη) ἀσφαράγοιο διαπρὸ
ἐσσυμένη ἀλεγεινὴ ἐς ἰνίου ἦλθε τένοντα

pro ἀλεγεινόν.

XII 41

εἰ δὲ πόλιν μὲν ἄγωσι θεῶς ἐλεεινὸν ἐόντα,
ὄφρ' ἡμῖν ἀλεγεινὸν ἐς Ἄρεα σῆμα πέληται,
τοῖς μὲν ἄρ' αἰθαλόεντα θεῶς ἀνὰ πυρσὸν αἶίρας
τοὺς δ' ἄρ' ἐποτρύνας κτέ.

Sequentia participia docent pro πέληται primitus scriptum fuisse verbum transitivum, cuius obiectum fuerit σῆμα. Corrigere non dubito:

ὄφρ' ἡμῖν ἀλεγεινὸν ἐς Ἄρεα σῆμα πένηται.

Cf. locutiones Hom. δαῖτα, ἄριστον, ἔργα πένεσθαι.

XII 62.

κάρτιστοι δὲ τότε ἄνδρες ἐπὶ μόθον, ὁππότε θυμὸν
παρθέμενοι στονόεντος ἀφειδήσωσιν ὀλέθρου.

Praetulerim ἀκηδήσωσι. Utrumque verbum librarii saepius confuderunt.

XII 126 δολιχαὶ δὲ κατ' οὔρεα μακρὰ κολῶναι
δεύοντ' ἐκ ξυλόχοιο.

Quid sibi velit praepositio non assequor. Sufficit, opinor:
δεύοντο ξυλόχοιο.

XII 152 εὐχεθ' ἐπ' ἀκαμάτῳ Τριτωνίδι χεῖρας ὀρέξας.

Quia non agitur de dea marina, melius poeta dedisset ἀνασχών,
sed hic Quinti, non librariorum, error esse potest.

XII 242 et XIII 26 imperite Quintus ἀμφαδά habuit pro
adiectivo posuitque pro Φανερά.

XII 379 ἀμφὶ δὲ νόστου
ἐννεσίῃς Ὀδυσῆος ἐμοὶ μενέαινον ὄλεθρον,
ὄφρα με δηώσωσι δυσηχέος ἄγχι θαλάσσης
δαίμοσιν εἰναλίοις.

Procul dubio aptius scripseris:

ὄφρα μὲ δὴ θύσωσι κτέ.

XIII 61 τάχα δ' οἱ μὲν ἔναιρου
δυσμενέας· τοὶ δ' ἔσκον ἔσω ἄλός, αἱ δ' ἐφέροντο
νῆες ὑπὲρ μέγα χεῦμα.

Köchly, sumta lacuna post δυσμενέας audacissime rescripsit
τοὶ δ' ἔτ' ἔρεσσον ἔσω ἄλός. Cum tamen lectio NHEC etiam
significare possit νῆες, nescio an probabilius sine lacuna reponamus:

τοὶ δ' ἔσκον ἔσω ἄλός ἢ δ' ἐφέροντο
νῆες ὑπὲρ μέγα χεῦμα.

In ἔσκον posito pro ἦσαν apud hunc quidem poetam non haerendum videtur.

XIII 496

καὶ τότε Δημοφῶντι μενεπτολέμῳ τ' Ἀκάμαντι
Θησῆος μέγαλοιο δι' ἄστεος ἦντετο μήτηρ,
καίπερ ἐελδομένη.

Hic quoque Köchly post καίπερ posuit lacunae signa. Equidem suspicari malim librariorum σφάλμα esse pro καὶ μάλ' ἐελδομένη.

TRYPHIODORUS.

Ilii excidium, 7:

θηλείης ἀπὸ χειρὸς ἀπεσκέδασεν νέφος ἀνδρῶν.

Malim ὑπὸ.

Locum multifariam corruptum 84 sqq. sic tentavi:

- Οἱ δὲ πόδες βαλίοισιν ὑπερχόμενοι γονάτεσσιν,
85 εὔπτερον ὥσπερ ἔμελλον ἐπὶ δρόμον ὀπλίζεσθαι,
οὕτως ἠπείγοντο· μένειν δ' ἐκέλευσεν ἀνάγκη·
οὐ μὲν ὑπὸ κνήμησιν ἀναλκῆες ἔξεχον ὄπλαι,
μαρμαρέης δ' ἐλίκεσσι κατεσφῆκωντο χελώνης,
ἀπτόμενοι πεδίοιο μόγισ κρατερώνυχι χαλκῷ.
90 κληϊστὴν δ' ἐνέθηκε θύρην καὶ κλίμακα τυκτὴν,
ἣ μὲν ὅπως αἰδήλος ἐνὶ πλευρῇσ' ἀραρυῖα
ἔνθα καὶ ἔνθα φέρησι λόχον κλυτόπωλον Ἀχαιῶν·
ἣ δ' ἵνα λυομένη τε καὶ ἔμπεδον εἰς ἐν ἰοῦσα
εἴη σφιν καθύπερθεν ὁδὸς καὶ νέρθεν ὁροῦσαι.
95 Ἀμφὶ δέ μιν λευκοῖο κατ' αὐχένος ἠδὲ γενείων
ἄμμασι πορφυρίοισι πέριξ ἔζωσεν ἱμάντων
.
100 ἐλκόμενος πεδίοιο ὅπως πειθήνιος εἴη.

V. 85 vulgatur ἄπτερον, 87 ἐπὶ κνήμησιν ἀχαικῆες, 90 μὲν ἔθηκε, 91 ἐπὶ, 96 ἄνθεσι et 100 πεδίοισι. Legitimus est quem reposui hiatum post caesuram tertii trochaei. — Sed alia restant quae de vitio mihi suspecta sunt. Nam v. 84 haereo in ὑπερχόμενοι pro quo aut ὑπερχόμενοι, si imi pedes cogitandi, aut ἐρειδόμενοι, si toti, verum videtur; et v. 91 sqq. pro ἣ μὲν — ἣ

δ' loci syntaxis potius suadet τὴν μὲν (sc. θύραν) — τὴν δ' (sc. κλίμακα). Sed ab his quidem manum abstineo.

V. 106

Ἀμφὶ δέ μιν μέγα τεῖχος ἐλήλατο, μή τις Ἀχαιῶν
πρίν μιν ἑσαθρήσειε, δόλον δ' ἀνάπυστον ἀνὰ ψῆ.

Lege ἰάψῃ, vel concinnius ἰάψαι, i. e. φθείρειε, quo sensu epici hoc verbum solent usurpare.

V. 128

Ἡμῖν θαλπωρὰ ἰπροφερέστεραι ἤπερ ἐκείνοις.

Rectius dedisset ἐλπωραί, sed ipsius poetae errorem esse fidem facit vv. 244 θαλπόμενοι περὶ παῖσιν ὅσους λίπε Φοῖνιος Ἄρης. — Verum librarii in culpa sunt v. 126, ubi pro ἀνύσαι vitiose editur ἀνῦσαι.

V. 162

Ἔσθη καὶ Μενέλαος· ἄγεν δέ μιν ἄγριος ὁρμὴ
Δηϊφόβου ποτὶ δῆριν, ἀπηνέει δ' ἔζετο θυμῷ.

Scribere debuit poetaster ἔσπετο, et procul dubio scripsit ἀπηνέει δ' ἔζεε θυμῷ.

V. 174 requiro καθιππεύουσιν pro Praesenti, tum 182 τ' pro δ', et 189 κρυμοῖσιν pro κρυμνοῖσιν, et 197 παύσεται pro παύεται.

V. 214

ἔνθα δὲ πευκῆεντος ἀνασχόμενοι πυρὸς ὁρμὴν κτέ.

Suspicio ἀναψάμενοι, i. e. πῦρ ἀνακαύσαντες.

V. 240

διζόμενοι μή που τις ἔην δόλος ἄλλος Ἀχαιῶν.

Praetulerim αἰνός. Sed est quo vulgatam tuearis.

V. 255

οἱ δὲ νεοξέστοιο πεποιθότες ἔργμασι τέχνης

ἄθανάτοις ἐκέλευον ἀρήιον ἵππον ἀνάψαι.

Sententia loci suadet γεγηθότες. Ambo verba alibi quoque confunduntur a librariis.

V. 469

τρίς δὲ περιστείχουσα καὶ Ἀργείους ἐρέθουσα
 πάσας ἠυκόμους ἀλόχους δνόμεζεν Ἀχαιῶν
 Φωνῇ λεπταλέῃ.

Operae pretium est videre, quo pacto Tryphiodorus intellexerit notum Odysseae locum δ 278

τρίς δὲ περίστειξας κόϊλον λόχον ἀμφαφώσα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν δνόμεζες ἀρίστους
 πάντων Ἀργείων Φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.

V. 520

τοίη μαρμαίρουσα Θεραπναίῃ τότε νύμφῃ
 οἶνοπα πῆχυν ἀνεῖλκε Φίλου πυρὸς ἡνιοχῆα.

Magis sobrie idem paullo ante 512 sic dixerat:

παννυχίῃ δ' ἐτάροισιν ὑπὲρ θαλαμοῖο καὶ αὐτῇ
 εὐειδῆς Ἑλένη χρυσέην ἐπεδείκνυτο πεύκην.

Sed loquatur ineptus poetaster quomodo ipsi placuit, modo Graece loquatur. Graece autem adhiberi posse hoc sensu ἀνέλκειν nego. Corrigitur ἀνεῖχε, tollebat.

ORACULA GRAECA (ed. Rich. Hendess 1877.)

I Φράζεο δὴ μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε, Κᾶδμε.

ἡοῦς ἐγρόμενος προλιπὼν ἴθι Πυθῶ δῖαν,
 ἔνθα δ' ἔχων ἐσθῆτα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ
 τὴν διὰ τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, ἔστ' ἂν ἴκηαι

5 βουκόλον ἡδὲ βόας κηριτρεφέας Πελάγοντος.

ἐνθάδε προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον
 τὴν ἣ κεν νώτοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔχῃσι
 λευκὸν σῆμ' ἐκάτερθε περίτροχον ἥῃτε μήνης·
 τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχὲ περιτρίπτοιο κελεύθου.

Pro ἔνθα δ', quod errore huc delatum videtur e vs. 6to iniuria recepta est infelix Musuri correctio ἡθᾶδ'; quid enim quaeso hic sibi vult *consueta vestis*? Quid olim hic lectum fuerit, pro certo dici nequit, sed expectes fere: ζωστὸν ἔχων ἐσθῆτα κτέ. *succincta veste et venabulum manu tenens*. Deinde νώτοισιν vs. 7 propter

sequens ἀμφοτέροισιν valde suspectum est. Scribendum esse suspicor: τὴν ἥ κε γλουτοῖσιν κτέ., et vs. 9 fortasse praestat τήνδε σὺ ἡγεμόν' ἴσχε, licet hoc quidem non praestiterim.

VII Ἄλλ' ὁπότεν Τιθορεὺς Ἀμφιονί τε Ζήθῳ τε
 χύτλα καὶ εὐχωλὰς μειλίγματ' ἐνὶ χθονὶ χεύῃ,
 θελγομένου ταυροῖο κλυτοῦ μένει ἡελίοιο· κτέ.

Interpretatur ipse Pausanias, qui oraculum affert IX 17, 5: ἐπειδὴν τὸν ἐν οὐρανῷ ταῦρον ὁ ἥλιος διεξίη. Manifesto vero depravatum est θελγομένου, quod Hendessius ex leniore quam aptiore Kayseri coniectura mutavit in θεινομένου. Accommodatius videtur τειρομένου, vel potius, quod ob lenitatem mutationis praeferendum arbitror,

θλιβομένου ταυροῖο κλυτοῦ μένει ἡελίοιο.

XVII (Paus. X 24, 3), vs. 4 sq. de Homero dicitur:

Κύπρον δὲ προλιπὼν διεροῖς θ' ὑπὸ κύμασιν ἄρβεις
 Ἑλλάδος εὐρυχόρου μοῦνος κακὰ πρῶτος αἰίσας
 ἔσσεται ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα.

Οἷτος Ἀχαιῶν non nisi exigua pars est eorum quae Homerus cecinit, sed celebravit vetustissimus vates fortia Graecorum facta, et Eucli vaticinium de illo dixisse puto:

Ἑλλάδος εὐρυχόρου μοῦνος κλέα πρῶτος αἰίσας κτέ.

XXIX (Steph. B. v. Θρία).

Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Factum ad exemplum noti versiculi:

Πολλοί τοι νερθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βᾶκχοι.

XXXIII (Paus. X 6, 7), 2

Φόνου δέ ἐ Κρήσιοι ἄνδρες
 χεῖρας ἀγιστεύουσιν· τὸ δὲ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.

Requiritur futurum ἀγιστεύουσιν, ut praegressum est ἐφύσει et sequitur ὀλεῖται.

XLII (Paus. VIII 9, 2). Hoc oraculum duorum versuum transpositione sic sanandum est.

Ἔστι δὲ Μαιναλὶν δυσχείμερος, ἐνθα τε κεῖται

Ἄρκας, ἄφ' οὗ δὴ πάντες ἐπὶ κλησιν καλέονται,
οὗ τριόδος καὶ τετράοδος καὶ πεντακέλευθος.
ἔσθα σ' ἐγὼ κέλομαι στείχειν, καὶ εὐφροني θυμῷ
Ἄρκάδ' ἀειράμενον κατὰ γαίης εἰς ἄστυ ἔρανον,
ἔσθα θ' ἔδη τέμενός τε θυηλάς τ' Ἄρκάδι τεύχειν.

Quem tertium posui versum, ineptissime codd. et edd. habent ordine quintum. Verbis enim οὗ τριόδος κτέ. significari locum in Maenalo monte, ubi iacerent ossa Arcadis, ipse Pausanias diserte docet infra cap. 36, 8 sic scribens: ἐν τούτῳ δὲ εἰσι τῷ ὄρει καὶ αἱ καλούμεναι Τριόδοι, καὶ τὰ ὅστ' Ἄρκάδος τοῦ Καλλιστοῦς ἀνείλοντο ἐντεῦθεν κατὰ τὸ ἐκ Δελφῶν μάντευμα οἱ Μαντινεῖς, licet hisce non explicentur verba sequentia καὶ τετράοδος καὶ πεντακέλευθος, quorum tamen sententiam Mantineenses locorum gnaros non fugisse probabile est.

XLVI, 3 (Schol. Clem. Al. Protr. p. XIV 1):

ἔνθα δ' ἂν αἴγας
βοσκομένας ἐσίδῃς, πρῶτον τότε τοι χρεῶν ἐστὶ
ζηλωτὸν ναίειν αὐτὸν γενεήν τε πρόπασαν.

Manifesto corrigendum:

ἔνθα δ' ἂν αἴγας
βοσκομένας ἐσίδῃς πρῶτον, τόθι τοι χρεῶν ἐστὶ κτλ.

XLVII, 6 (Phlegon Trall. Chron. 1):

Ζηνὸς — τοῦ πρῶτος μὲν ἰδρύσατο καὶ θέτο τιμὴν
Πεῖσος καὶ μετὰ τόνδε Πέλοψ, ὅτε δὴ μόλεν αἶαν
Ἑλλάδα, θῆκε δ' ἔπειτ' ἔροτιν καὶ ἔπαθλα θανόντι
Οἶνομάω, τρίτατος δ' ἐπὶ τοῖς παῖς Ἀμφιτρύωνος
10 [Ἡρακλεὺς ἐτέλεσσ' ἔροτιν καὶ ἀγῶν' ἐπὶ μήτρῳ]
Τανταλίδῃ Πέλοπι Φθιμένῳ —

Vs. 10 nescio an additus sit ab interpolatore. In praegressis fere malim:

Πεῖσος, καὶ —, θῆκεν ἔπειτ' ἔροτιν κτέ.

Ad vv. 13 ὥρσε κακὸν λιμὸν παρὰ τοῖς καὶ λοιμὸν editor afferre debebat notum Hesiodi locum Op. 242

τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων
λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.

et oraculum ap. Thucyd. II 54: ἦξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς

ἄμ' αὐτῷ, in quo homines ambigebant olimne λιμός an λοιμός dictum esset ὑπὸ τῶν παλαιῶν.

LII (Anth. P. XIV, 77):

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς νῦν κατὰ λάινον οὐδὸν
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει·
ἤλυθεν εὐνομίην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
δάσω τὴν οὐκ ἄλλῃ ἐπιχθονίων πόλιν ἔξει.

Duo ultimi versiculi ficti ad exemplum oraculi apud Herod. I 65, ubi in prior est ἦκεις. Quare hic corrigatur ἤλυθες.

LIII, 3 recipienda fuerat Eusebii lectio Φυκτὸν pro Diodoriana Φευκτόν. Illud enim est epici sermonis.

LIV Ἐως ἂν μαντείσῃσιν ὑποσχέσιός τε καὶ ὄρκους
καὶ δίκας ἀλλήλοισι καὶ ἀλλοδαποῖσι διδῶτε,
ἀγνῶς καὶ καθαρῶς πρεσβηγενέας τιμῶντες, —
οὕτω δὴ χ' ὑμῶν περιφείδοιτ' εὐρύοπα Ζεὺς.

Prima verba graviter depravata sunt. Conieci:

Ἐως ἂν παρὰς τελέῃσιν — ὄρκους, κτέ.

LVII Ἀρχίλοχ' εἰς Θάσον ἐλθὲ καὶ οἴκει εὐκλέα νῆσον.
Editum oportuit οἴκεε, vel potius οἴκε' εὐκλέα.

LXXIV

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει.

Pro absurdo ἐσκαταβαίνει recipiorem Diodori lectionem εἰσαφικάνει, nisi leniorem medicinam pararent alia oracula. Nempe XIV, 2 est ἐμὸν δόμον εἰσανέβητε et LII, 2 χρηστήριον εἰσαναβαίνει. Quare non dubitavi in mea Herodoti recensione V, 92 corrigere εἰσαναβαίνει.

LXXX, 5. Vide meam *Comm. Crit. in Herod.* pag. 11.

XCII (Plut. Sept. Sap. conv. VII):

Εὐδαιμον πτολίεθρον ἐνὸς κήρυκος ἀκούειν.

Malim ἀκοῦον.

CIV, 2 (Her. VI 19). Vide *Comm. Crit.* l. l. et *Mnem.* XIII.

CXIX, 5 (Paus. VIII 42, 5):

Δηὼ μὲν σέγ' ἔπαυσε νομῆς, Δηὼ δὲ νομῶν
ἐλκησισταχύων καὶ ναστοφάγων πάλι θῆκε.

Veram lectionem esse νομῆας | ἐκ δησισταχύων pluribus
nuperrime demonstrare conatus sum in libro, quem LEEEMANSII
in honorem viri docti plurimi composuimus.

CXXXIII, 4 (Paus. IV 32, 5):

πρὶν κούριον ἀγλαὸν ἦβην
Δωριέες ὀλέσσω' ὅταν αἰσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ.

Huius oraculi auctor profecisse videtur e versibus, qui testi-
bus scholiasta Veneto et Eustathio olim in quibusdam editioni-
bus sequebantur post Iliadis vss. XIII, 433:

πρὶν Ἀντηνορίδας τραφέμεν καὶ Πανθόου υἱας
Πριαμίδας θ' οἱ Τρῶσι μετέπρεπον ἵπποδάμοισιν,
εἶς ἔθ' ἦβην εἶχεν ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος.

CXXXIV (Paus. IV 32, 5):

Πρὶν δορὶ συμβαλέειν ἐχθροῖς στήσασθε τρόπαιον,
ἄσπίδα κοσμήσαντες ἐμὴν, τὴν εἶσατο νηῶ
θοῦρος Ἀριστομένης Μεσσήνιος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
ἄνδρῶν δυσμενέων φθίσω στρατὸν ἀσπιστάων.

Antiquitus in oraculo lectum fuisse ἄσπίδι κοσμήσαντες
ἐμῇ, testatur ipse Pausanias scribens in sequentibus: καὶ ἐκόσ-
μησεν ἀπ' αὐτῆς (scil. τῆς ἀσπίδος) τρόπαιον, ubi Coraës inepte
requirebat ἐπ' αὐτῆς.

CXLIII (Socrat. hist. eccl. III 23):

Ζῆνα θεῶν ὕπατον καὶ Ἀθηναῖν Τριτογένειαν
τιμᾶτε βροτέων ἐν σώματι κρυπτὸν ἄνακτα·

Immo βροτέω τ' ἐν σώματι κτέ.

CXLIV (Pseudo-Callisthenes I 30, 33):

ὦ βασιλεῦ σοὶ Φοῖβος ὁ μηλοκέρως ἀγορεύω·
εἶγε θέλεις αἰῶσιν ἀγῆρά τοισι νεάζειν,
κτίζε πόλιν περίφημον ὑπὲρ Πρωτηίδα νῆσον,

ἥς προκάθηται αἰῶν Πλουτώνιος αὐτὸς ἀνάσσων,
 πενταλόφοις κορυφαῖσιν ἀτέρμονα κόσμον ἐλίσσων.

Vitium metricum in vs. 2 certa ratione corrigi potest mutando ΑΓΗΡΑΤΟΙCΙC in ΑΠΕΙΡΑΤΟΙCΙC. Nempe legendum:

εἶγε θέλεις αἰῶσιν ἀπειράντοισι νεάζειν.

Vs. 4to Duebnerus violenter corrigit et vitiosa caesura

ἥς δαίμων προκάθηται Πλουτώνειος ἀνάσσων.

editor multo aptius:

ἥς προκάθητ' Ἀΐδης Πλουτώνιος αὐτὸς ἀνάσσων,

licet scrupulus mihi restet in nomine Ἀΐδης Πλουτώνιος.

Nisi gravior esset mutatio, proponerem:

ἥς Πλούτων προκάθητ' Αἰδωνεὺς αὐτὸς ἀνάσσων,

ut in oraculo CLVII, 37 est Αἰδωνεῦ Πλούτωνι κτέ.

CXLV (Suidas ὅτι Διογένης):

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτος ὅταν κούφῃ νεότητι

Κύπριδος ἱμερόεντι καταφλεχθῇ Φρένας οἰστρῶ.

Legerim ὅτ' ἐν κούφῃ νεότητι.

Sequitur:

ὄργην οὔν πρήνουν ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν

κωλύων· πράσσεις γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς·

ἦν δέ γ' ἐφ' ἡσυχίην ἔλθῃς, λήθην τάχος ἔξει

Φίλτρων καὶ νήψας αἰσχυρᾶς καταπαύσεται ὁρμῆς.

Requiro primum πράξεις, deinde non probaverim hanc Gaisfordii correctionem pro codicum lectione ἦν δ' ἐφ' ἡσυχίην ἔλθῃς, sed paullo longius progrediendum videtur scribendo:

ἦν δέ γ' ἐφ' ἡσυχίην ἔλθῃ, sc. ὁ παῖς.

CXLVIII (Paus. X 15, 2):

Δὴ τότε ἀμειψάμενος στεινὸν πόρον Ἑλλησπόντου

αὐλήσει Γαλατῶν ὁλοὸς στρατός, οἳ ῥ' ἀθεμίστως

Ἀσίδα πορθήσουσι· θεὸς δ' ἔτι κύντερα θήσει

παῖσι μάλ' οἳ ναίουσι παρ' ἡιόνεσσι θαλάσσης

5 εἰς ὀλίγον· τάχα γὰρ σφιν ἀοσητῆρα Κρονίων

ὁρμήσει, ταύροιο διοτρεφέος Φίλον υἱόν,

ὃς παῖσιν Γαλάτῃσιν ὀλέθριον ἥμαρ ἐφήσει.

Miror neminem animadvertisse perabsurde vs. 5 rerum conversionem et Asianorum salutem, praegressae perniciiei opposi-

tam, introduci vocula γάρ, quam in δέ mutare nemo monitus dubitabit. Vs. 3tio nescio an auctor scripserit θεός δέ τε κύν-
τερα θήσει, sed vs. 2 depravatam vocem αὐλήσει, pro qua αὐ-
χήσει, ἀνοήσει, αὐλίσσει vel αὐλίσσεται, αὖ δήσει, ὥδ' ἥξει pro-
posita sunt, certo modo corrigere nequeo. Non tamen displiceat
λυσσῆσει.

CLII (Phleg. Mir. III):

Παῦσαι σκυλεύων στρατὸν αἶδος εἰς χθόνα βάντα·
ἤδη γὰρ Κρονίδης νεμεσᾷ Ζεὺς μέρμερα λεύσων
μηνίει δὲ Φόνῳ στρατιᾷς καὶ σοῖσιν ἐπ' ἔργοις, κτέ.

Aptius videtur:

μηνίει δὲ Φόνῳ στρατιᾷς ἀδίκοις ἰ τ' ἐπ' ἔργοις.

CLVII (l. l. X):

- 13 αὐτὰρ δημοσίᾳ κέλομαί σε τρὶς ἐννέα ταύρους
 <παμμέλανάς τε Κορῆ, Δημοῖ τε τρὶς ἐννέα πόρτεις>
 14 Φανᾶς ἠυκέρους θυέμεν λευκότριχας, αἶ' κεν
 ὑμετέρᾳ γνώμῃ κάλλει προφερέσταιται ὥσιν.

Hoc modo non nimis inepte, ut arbitror, supplebimus lacu-
nam, quam rectissime statuit O. Keller, (Rerum naturalium
Script. Gr. min. 1877, pag. LXV Praef.) animadvertens v. 13
de XXVII tauris, v. 21 de (XXVII) vaccis agi. Repetitus nu-
merus τρὶς ἐννέα errandi causa librariis fuisse videtur. Multa in
hoc oraculo etiam post Naucki aliorumque emendationes perob-
scura restant et insanabilia; sed fieri tamē potest ut prodesse
possim vs. 44 sqq.

ὅστις ἂν ἡμετέρων χρησμῶν ἴδρις ἐς τόδ' ἵκηται,
 σεμνὸν Φοῖβον ἀνακτα μετελθέτω ἐν θυσίαισι,
 προφρονέως βωμοῖς ἐπὶ πίονα μηρία καύσας,
 αἰγῶν παλλεύκων νεάτην· ἀτὰρ οἶδατε πάντα,
 λισσέσθω Φοῖβον παιήονα κρᾶτα πυκᾶσσας
 ἱκτῆρ, ἐσπίπτοντος ὅπως λύσις ἦσι κακοῖο.

Corrigendum enim videtur:

προφρονέως βωμοῖς ἐπὶ πίονα μηρία καύσας
 αἰγῶν παλλεύκων νεαλῶν· ὃ γὰρ οἶδε τὰ πάντα·
 λισσέσθω κτέ.

Vs. 63. ἦμος ἂν ἤδη ἔχοις μιγαλήτην οὐκ ἀπάντη
ξεστοδόκον ξοάνησι καὶ τᾷλλ' ὅσ' ἔλεξα σάφ' ἴσθι.

Facile suspiceris: ἦμος ἂν ἤδη ἔχῃς (vel τῆμος — ἔχοις)
μεγάλην θεὸν (Iunonem) οὐκέτ' ἀπηνῆ, sed parum lucra-
mur coniectura, quoniam post et fortasse ante hunc versiculum
lacuna esse videtur.

CLXXVIII (Suidas et al.):

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον
ἵπποι Θεσσαλικάι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες κτέ.

Schol. Theocr., schol. Aristid., Eusebius et Theodoretus le-
gunt ἵπποι Θρηκίαι, sed tertiam eamque antiquissimam lec-
tionem ἵπποι δ' Ἡλεῖται cognovisse mihi videtur Plato, quam
rem efficio ex iis quae leguntur in Hippiā maiore p. 288 b.
Θήλεια δ' ἵππος οὐ καλόν, ἦν καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ χρησμῷ ἐπήνεσε;
Τί φήσομεν, ὦ Ἰππία; Ἄλλο τί ἢ φῶμεν καὶ τὴν ἵππον καλὴν
εἶναι, τὴν γε καλήν; Πῶς γὰρ ἂν τολμῶμεν ἔξαρνοι εἶναι, τὸ
καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; III. Ἀληθῆ λέγεις ὦ Σώκρατες, ἐπεὶ τοί
γε καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπε. Πάγκαλαι γὰρ ΠΑΡ ΗΜΙΝ ἵπποι
γίγνονται. Quae lectio etiam propterea reliquis longe praestat,
quia cum in illis male desideratur vocula δέ (vide etiam versus
sequentes), tum, si hanc adoptaveris, totum oraculum pertinet
ad Peloponnesum. Nam quod vs. 3tio memorantur Syracusae,
nemo hanc urbem Corinthiorum coloniam esse ignorat. Fama
autem iam Homeri aetate celebrabantur equae Eleorum. Cf.
A 680 sq. et Herod. IV 30. Paus. V 5, 2. Plut. Q. Gr. 52.

CLXXXI (Paus. X 18, 1), 3

ἄλλ' ἄγε δὴ φράζεσθε λάχος πόσον ἡμαρ ἕκαστον
λαῶν πινόντων ῥύεται πόλιν, ἣ δὲ πέπωκεν·

Longe faciliore structura scriberetur λαῶ πινόμενον.

CLXXXIV (Euseb. pr. ev. V. 21):

Φαιστοῦ καὶ Τάρρας ναέται Δίου τε πολύρρου
Πυθῶον κέλομαι τελέειν Φοίβοιο καθαρμόν
εὐαγέοντας, ὅπως Κρήτην καταναιετάητε,
ὄλβον μὴ πατρίοισι νόμοις, καὶ Ζῆνα σέβοντες.

Vs. 2 malim Πυθῶον — Φοίβου. Vs. 4 non intellego. Num

forte fuit Φοῖβόν τ' ἐν πατρίοισι νόμοις καὶ Ζῆνα σέβοντες?

CCIII

Οὐ σε θέμις κτείνειν δίων γένος ἔστι βέβαιον
 ἔγγονε θειοπρόπων· ὃ δ' ἐκούσιον ἂν κατανεύσῃ
 χέρνιβ' ἐπι, θύειν τόδ', ἐπίσκοπε, Φημί δικαίως.

Manifeste corruptum est βέβαιον, sed e Porphyrii, qui oraculum affert de abst. ab esu animal. IX, verbis sequitur eum non legisse pro iis καὶ αἰγῶν. Propter opposita nescio an haud inepte conieceris ἔστ' ἀεκουσῶν.

AMORGINUM EPITAPHIUM.

Hoc epitaphium in Musaeo Rhenano a. 1884, p. 621 post Comparettium novis curis editum a Buechelero inde a. vs. 9 sic scriptum est:

ἄχρι δ' ἐπ' ὀστέον ἦλθεν (sc. τὸ βέλος), ἐλεῖν δέ τις
 οὐδ' ἐπαρῆξαι

ἠδύναντ', ἀλλὰ βιῶν τ' εἶκε μόλις δ' Ἄρεως
 ἠλκύσθη προβολᾷ διὰ σώματος, αἶμα δ' ἀνέρρει κτέ.

Non tantum offensionem est in tali scriptura vocula δὲ ante Ἄρεως (ne recte quidem hic haberet duplex τε), sed quod gravius est intellegi nequit Ἄρεως, quoniam medicum instrumentum hic προβολὰ dictum Aesculapio tribui potuit, non Marti. Ni fallor, lapidis inscriptio sic describenda est ut legamus:

ἀλλὰ βιῶν τ' (i. e. ἐβιῶτο), εἶκε μόλις δ' ἄρ', ἔως
 ἠλκύσθη κτέ.

Sed (telum) vi penetrabat, vix autem cedebat, donec cett.

HOMERUS.

A 62 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα.

Sanum esse nequit ἐρείομεν. Nempe a Praesenti Indicativo ἐρέω formari debebat coniunctivus ἐρέομεν, quia sola verba in MI in coni. praesenti brevem vocalem habere constat, ut omit-

tam aoristum potius quam praesens tempus esse huius loci. Vix aliter me iudice antiquissimus poeta canere potuit quam sic

ἀλλ' ἄγε δὴ τινὰ μάντιν ἐρώμεθα ἢ ἱερῆα

ut scriptum exstat θ 133

Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων

οἷδέ τε καὶ δεδάηκε.

Cf. ἔροιτο α 135, γ 77.

Fieri potest ut genuinam scripturam olim oblitteraverit grammaticorum cacozelia non ferentium qui legitimus est ante bucolicam caesuram hiatus, quemadmodum eadem de causa (quod in Praefat. ad Iliadem p. XIX ostendit Nauckius) ex vera forma εὐτείχεα, semel servata Π 57, quinque locis fecerunt vocabuli monstrum εὐτείχεον A 129. B 113. 288. E 716. Θ 241.

Sunt qui statuunt εἶρομαι = ἐρέω = ἐρεείνω = εἶρωτῶ (quod sola habet Odyssea) esse formam mediam verbi εἶρω = λέγω. Quam opinionem falsam esse docet observatio verbum quod est εἶρειν quaeque inde formantur habuisse digamma, verba rogandi contra ea littera caruisse.

Infra v. 67 rectissime Curtius correxit βούλητ' ἀντιάσας. Ἀγείρομεν autem v. 142 aoristi coniunctivum esse ex ipso loco apparet.

α 320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτετο κτέ.

Ἀνοπαῖα, quod frustra adhuc vexavit interpretes, vetusta corruptela depravatum videtur ex μεμαυῖα Cf. O 83 et 172. Primus Odysseae liber magna ex parte conflatus est e versibus Iliadis et Odysseae.

β 434

παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἡδὲ πεῖρε κέλευθον.

Nihil minus! Nam ἡδὲ finitur meridie, et vide sqq. Lege εἰς ἡδὲα, cl. λ 573.

γ 245

τρίς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.

Absurda lectio nata videtur ex ἀλλάξασθαι, quod sit glossa genuinae lectionis ἀμείψασθαι, commutasse, transiisse; Cf. Il. I 409.

ε 130 τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβῶτα.

Recte sic legeretur, si sermo esset de *trabe*, ut v. 371. Sed hic necessarium est ἐπί. Cf. ε 115. μ 425. 444. τ 278. Hic quoque ut A 62 et β 434 legitimus hiatus oblitteratus est.

ε 226

ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῶ σπέεος γλαφυροῖο
τερπέσθην φιλότῃτι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Sic pro μένοντες recte pars codicum. Quo recepto corrigendum suspicor:

εὐνηθέντες δὲ τώγε κτέ.

ζ 240

οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν—Φαίηκεσσ' ὅδ'—ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.

Itaque quibusdam invitis? Tu lege πάντως οὐκ et cf. Θ 450 τ 91. υ 18.

A 178 οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖσ' ἐτάροισι
Μυρμιδόνεσσι ἄνασσε.

Nauckius propter formam non Homericam pro σῆσι corrigendum suspicatur νηὶ τε σῆ, sed Achilles in patriam rediens non erat ad Troiam relicturus reliquas undequinquaginta naves. Cf. I. 359 sqq.

Qua re intellecta, ut suspicor, van Leeuwen rectius reposuit νηυσὶ τε τεῆσ' ἰδὲ σοῖσ' ἐτάροισι.

Nihil autem impedit quominus alios quosdam locos tractemus similibus vitiis laborantes, quos a Nauckio et Christio aut non tentatos video aut ita ut mihi quidem non persuaserint.

B 136 αἱ δὲ που ἡμετεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
εἴατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι.

Christ proposuit μεγάροις δεδεγμέναι, sed pro aptissimo h. l. participio quindecim locis lecto non ausim rarius et minus aptum δεδεγμέναι substituere, cum praesertim nihil vetat transponi:

ἐν μεγάροις ἔαται ποτιδέγμεναι.

Γ 779

ξείνια τ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε ξείνοισι θέμις ἐστίν.

Iusto violentius Christ tentat *ξείνοισιν ἔοικεν*, cum lenius possis *παρέθῃχ'*, ἢ *ξείνοισιν θέμις ἐστίν*.

E 85 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,
ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.

Nauck coniecit ἢ Δαναοῖσι, equidem hausciam an scriptura vulgata suspicionem meam confirmet non prisco poetae, sed interpolatori deberi versum prorsus inutilem ἢ — Ἀχαιοῖς. Eadem forma quae omnes corrigendi conatus eludit facit ut seriori aevo tribuerim pulchros versus Θ 487 sq.

Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδῃ Φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
ἀσπασίῃ τρίλλιστος ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Idem valet de loco P 396—399, partim composito ad exemplum loci N 127 sq. De reliquis locis, ubi Ἀχαιοῖς scribi nequit, satisfaciet Nauckius.

Γ 292 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ξειπεν.

Christius commemorat Grafii coniecturam

αὐτίκα μῦθον ξειπε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Equidem malim una deleta litterula:

αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ξειπεν.

Ad structuram cf. Γ 803. Ι 632. Ω 777. ρ 495.

Ω 84 εἴαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἢ δ' ἐνὶ μέσσης
κλαῖε μόρον οὔ παιδός.

Nauck coniecit ἐνὶ τῇσιν, sed paullo lenior correctio fuerit ἐνὶ μέσσω, quod suspicari licet collato loco Odysseae μ 20.

A 170

οὐδέ σ' οἶω

ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

Eodem fere tempore duo viri docti Christ et Naber, non iniuria fortasse haerentes in miro verbi ἀφύσσειν usu coniecerunt ἀέξειν, non reputantes omnino necessarium esse tempus futurum et ἀέξειν pro ἀεξήσειν esse inauditum. Ferrem ἐπάξειν, sed abstineo a coniectura.

A 194 sq. Subscribere nullus dubito iudicio Aristarchi, utrumque versum, qui recte leguntur in Minervae oratione (208 sq.),

hoc loco damnantis. Schol. A ὁβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγεται.

Si quid valebit in summi poetae crisi pulchri et decori sensus, non poterimus non obtemperare Aristarcho, qui hac quidem in re Zenodotum ceterosque criticos Alexandrinos longe superavit.

A 190

μερμήριξεν

ἢ ὄγε Φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι
ἢ ἐχολὸν παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.

Nullus in mediis Aoristis est Imperfecto locus. Veteris autem lectionis ἐναρίζαι vestigium fortasse servavit quorundam librorum lectio ἐναρίζοι. Iam Bekkerum rem acu tetigisse video, sed neque Nauckius neque Christius verissimam emendationem commemorarunt.

A 205

ἦ σ' ὑπεροπλίησι τάχ' ἄν ποτε θυμόν δλέσση.

Pluralis numerus hic aequè recte habet atque v. c. X 104

νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίησιν ἐμῇσιν

neque igitur intellego cur Christ conieceroit ἦ ὑπεροπλίηφι.

A 285 Ne cui forte imponat inutilis Nauckii coniectura κόμην pro τομήν, comparato mihi Thuc. II 76. Soph. Trach. 700 et fr. 479, 2. Plut. Conv. p. 190 E. Theophr. H. p. IV 11, 7. Neque aliud quam τομήν ante oculos habuit, ad quem provocat Nauck, Vergilius Aen. XII 206 sqq.

cum semel in silvis imo de stirpe recisum

matre caret, posuitque comas et brachia ferro.

A 290

εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες

τοῦνεκα φοι προθέουσιν ὀνειδέα μυθήσασθαι;

Nuper in Mn. vol. XII post nescio quot alios Naber repetivit coniecturam προθέουσιν. Est autem me iudice falsissima, quoniam neque coniunctivo locus est, neque προτιθέναι significare potest id quod sententia postulat *permittere*. Requiritur indi-

cativum olim sensit Heynius, sed conicienti προῖεῖσιν imposuit falsa lectio, ut suspicor, Anab. VII 2, 15: ἐθύετο εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοὶ πειρᾶσθαι πρὸς Ζεύθην ἄγειν τὸ στράτευμα, ubi Dindorfius e varia lectione εἴπερ εἶεν reposuit εἰ παρεῖεν, de qua emendatione nemo sanus punctum temporis dubitabit quin sit verissima. Similiter igitur Homerum dedisse suspicor:

τοῦνεκα εἰ παριεῖσιν δνειδεα μυθήσασθαι;

Apud Homerum quidem eo sensu verbum alibi non adhibetur, sed ab Ionum sermone sic usurpatum verbum alienum non esse docet Herodotus. Leniorem certe loci correctionem eiusmodi, qua simul sententiae satisfiat et grammaticae, reperiri posse dubito.

SAPPHO.

Fr. 51 Κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κράτηρ ἐκέκρατο,
Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν θεοῖς οἶνοχοῦσαι.
κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσιά τ' ἦχον
κἄλειβον, ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἐσλὰ
τῷ γάμβρῳ.

Haec ex epithalamio aliquo petita videntur Bergkio. — Describi suspiceris nuptias Pelei et Thetidis propter ultima verba ἀράσαντο — γάμβρῳ.

Fr. 54 Κρῆσσαί νυ ποτ' ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
ὠρχεῦντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

Si recte critici versum tertium, qui diverso apud Hephaestionem loco legitur, praecedentibus coniunxerunt, omnino corrigendum videtur Πάτεισαι. Nam prorsus incredibilis est Ioannis grammatici notitia Aeolicum esse μάτην pro πατεῖν.

Fr. 85 Sic fere supplendum videtur:

Ἔστι μοι κάλα πάϊς, χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλαῖς ἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Λυδῖαν παῖσαν οὐδ' ἔραναν
<~ ἂν θέλοιμ' ἄμευσαι>.

Fr. 147. Himerius Orat. XIII 7. Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῶ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφῶ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ κόμη τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσιν, Μούσαις Χάρισί τε ὁμοῦ συγχορεύσαντα. Haec verba afferens Bergkius corrigere debuerat λύρα et συγχορεύσονται.

ALCAEUS.

Fr. 18, 1 Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν.

Conieci: Ἀδημόνημι (ἄδαμόνημι?) τῶν ἀνέμων στάσι.

Fr. 19 τὸ δ' ἔτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω
στείχει κτέ.

Sic e Seidleri correctione editur pro τόδ' ἔτε, cum tamen pro articulo iure expectemus pronomen demonstrativum, nescio an potius scribendum sit:

τόδ' αὖτε κῦμα κτέ.

Fr. 46 Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσσαι,
αἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιΝ ἔμοι γεγενῆσθαι.

Quid quaeso significat εἰ χρὴ Μένωνα γεγενῆσθαι ἐπ' ὄνησιν ἐμοί, aut — ἐπιγεγενῆσθαι ὄνησιν ἐμοί? Procul dubio poeta voluit: *si quid me convivium iuvabit*, itaque scripsit:

αἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιΣ ἔμοι γεγενῆσθαι

vel potius, nam verbum simplex aptius hic videtur composito,

αἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασις ἔμοι γεγενῆσθαι.

Cf. ἐπωφελεῖν.

STESICHORUS.

Fr. 58. Pausanias IX 11, 1 ἐπιδεικνύουσι δὲ (Thebani) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρων μνημα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Πανύσις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν.

Hanc famam a vulgari diversam secutus videtur poeta Thebanus Pindarus Isthm. V 63 ἔμπυρα χαλκοῦ ἄν' ὀκτὼ θανόντων. Cf. quae de hoc loco iniuria temptato disputabam in *Studiis Criticis et epicriticis in Pindarum* pag. 62, ubi obiter corrigas typorum vitium χαλκιάρας.

ANACREON.

Fr. 42

καθαρή δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχέισθων.

Nihili est in ea re ἀναχεῖσθαι. Lege ἐνιχεῖσθων. Cf. v. c. Fr. 64.

AESCHYLUS (ed. Weil. ap. Teubn. 1884. Wecklein Berol. 1885).

Eumen. 38

δεῖσασα γὰρ γραῦς οὐδέν, ἀντίπαις μὲν οὔν.

Particulae μὲν οὔν, ἴμμο, suapte natura ponuntur ante gravio-rem notionem. Cum autem gravior notio sit οὐδέν quam ἀντίπαις, sequitur poetam dedisse:

δεῖσασα γὰρ γραῦς ἀντίπαις, οὐδέν μὲν οὔν.

Sic. v. c. Agam. 1396

τάδ' ἂν δικάως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὔν.

V. 638

τὴν δ' αὖ τοιαύτην εἶπον, ὥς δειχθῇ λεώς,

ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην.

Invidiosum est in patrono (et patronum hic agit deus sanctissimus) tam aperte profiteri, se id agere ut moveatur iudicium ira, quibus tamen sine ira et studio iudicandum est. Prorsus autem idem sed absque invidia Apollo efficere poterat mitiore hac oratione:

τὴν δ' αὖ τοιαύτην εἶπον, ὥς δειχθῇ λεῶ, κτέ.

ut qualis sit mulier iudicibus appareat. Quare haud scio an non spernenda sit primae manus lectio codicis Medicei δειχθῇ, modo λεῶI reponatur pro λεῶC.

V. 734 Contumeliosis Apollinis verbis Furiae sic respondent:

Ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος,
 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω (μενῶ?)
 ὥς ἀμφίβουλος οὔσα θυμοῦσθαι πόλει.

Si recte haberet ἐπεὶ, sequeretur Apollinis contumelias causam dici a Furiis, cur litis, quam etiam nunc secundum ipsas pronuntiatum iri sperabant (cf. 719 sq.), expectent exitum. Quod cum absurdum sit, poetam scripsisse arbitror:

Εἰ καὶ καθιππάζει κτέ.

Postquam καὶ sequentis vocabuli initio absorptum fuerit, correctorem substituto ἐπεὶ pro εἰ labentes numeros restituisse suspicor.

V. 832

σὺ δ' εὐπιθῆς ἐμοὶ
 γλώσσης ματαίας μὴ ἔκβαλῃς ἐπὶ χθόνα
 καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς.

Iungunt interpretes μὴ ἐκβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπὸν γλώσσης ματαίας, φέροντα πάντα μὴ καλῶς πράσσειν, ut φέροντα sit *efficientem* (ut), quod sine exemplo dictum est nec dici potuisse ostendunt loci allati a Dindorfio in lexico Aesch., (Ag. 5. Soph. 768 et fr. 171) ubi φέρειν de more iungitur cum obiecto substantivo. Etiam peius Weil explicat: *malefica verba in terram proiecta quasi grana* (καρπὸν) *calamitates gignere dicuntur*. At vix opus est monere grana non καρπὸν dici sed σπέρμα.

Lenissimum paratum est remedium, quo iam Burgesius locum, ut nunc animadverto, sanasset, nisi temptandis verbis sanissimis καρπὸν — καλῶς ipse coniecturam suam destruxisset. Nempe legendum:

σὺ δ' εὐπιθῆς ἐμοὶ
 γλώσσης ματαίας μὴ ἔκβαλῃς ἔπη, χθονὶ
 καρπὸν φέροντα, πάντα μὴ πράσσειν καλῶς.

Tu morem mihi gerens noli temeraria lingua verba effundere, terrae eum fructum ferentia, ut omnium rerum consequatur calamitas. Quas innuit dea calamitates pluribus poeta persequitur cum in praegressis (814 sqq.) tum praesertim in sequentibus inde a vs. 860.

Choephor. 42 τοιᾶνδε χάριν ἀχάριτον ἀπότροπον κακῶν κτέ,

Aptius fuerit τοιῶνδε — κακῶν, referendum ad verba praegressa (39) μέμφεσθαι τοὺς γὰς ἐνερθεν περιθύμως τοῖς κτανούσι τ' ἐγκοτεῖν.

V. 171 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.

Recte, ut videtur, Weilius pro ἐμοῦ coniecit ξένου, sed insuper dubito de Optativo sine ἄν post formulam οὐκ ἔστιν ὅστις (= οὐδεὶς) illato. Possis κείραιτό σφ' ἄν, nisi forte praestat Indicativus σφ' ἐκείρατο.

Agamemn. 14.

Φόβος γὰρ ἄνθ' ὕπνου παραστατεῖ
τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.

Praeteriit Weckleinius in novissima editione proponentem ἀντίπνους, hanc coniecturam iam a me ante 23 annos prolatam esse in *Exercitationibus Criticis* pag. 96, ubi simul significavi fieri tamen posse ut vs. 15 sit spurius.

V. 374 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι
τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ
τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἄν
μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρον
βέλος ἡλίθιον σκήψειεν.

Tentavi: τείνοντα πάλαι <τε τὸ> τόξον, ὅπως
μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὕστερον αὖ
βέλος ἡλίθιον σκήψειεν.

V. 385 πέφανται δ' ἐγγόνους
ἀτολμήτων ἄρη κτέ.

Fortasse: πέφανται δὲ πόνων
ἀτολμήτων βάρη.

V. 428 τὰ δ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.

Verum esse suspicor ὑπερφατώτερα. Cf. Pindar. Ol. IX 98 et fr. 107, 11.

V. 485 πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὄρος ἐπινέμεται.

Conieci ὁ θηλύθροος, rumor femineus.

V. 598

λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὔσ' ἐφαινόμην

Haereo in adiecto participio, quia φαίνομαι ὢν non potest aliud significare quam *apparet me esse*, nec tamen ex hominum sermonibus apparet aliquem talem esse qualem dicunt. Scribatur una voce:

λόγοις τοιούτοις πλαγκτόΝους ἐφαινόμην,
ut sententiam nanciscamur Aeschylo dignam.

V. 696.

ἐκ τῶν ἀβροπῆνων

προκαλυμμάτων ἔπλευσε Ζεφύρου γίγαντος αὔρα

Vide an scribi potuerit

Ζεφύρου ΛΙΓΑΝΤΟΣ αὔρα

i. e. λίγ' ἀέντος, pronuntiandum per synizesin, vel contractis vocalibus ut in ἄθλον similibusque. Od. δ 567 Ζεφύρου λιγὺ πνείοντος ἀήτας, Apoll. Rhod. Ζεφύροιο λίγα κινυμένοιο. Idem ventus apud Homerum audit δυσαῆς, κεκληγῶς, κελάδων, κελαδεινός.

V. 697

πολύανδροί τε Φεράσπιδες κυναγοὶ

κατ' ἵχνος πλατᾶν ἄφαντον

κέλσαντων Σιμόεντος

ἄκτας ἐπ' ἀξιφύλλους

δι' ἔριν αἱματόεσσαν.

Weilii coniectura εἰνοσιφύλλους non curat sententiam, quia littoris ariditas omnem foliorum mentionem excludit. Equidem expectabam

κέλσαν πρὸς Σιμόεντος

ἄκτας ἀξιοθρήνους

δι' ἔριν αἱματόεσσαν.

Soph. Trach. 801 πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλασαμεν μόλις. Adi. ἀξιόθρηνος exstat Eur. Alc. 907. Vs. antitheticus 715 sanus est.

SOPHOCLES (ed. Mekler 1885 ap. Teubn.)

Aiac. 40. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἤξεν χέρα;

Teneo veterem sententiam cl. 905 correctum oportere ἤρξεν
 χειρί, manu patravit.

V. 310 ὄνυξι συλλαβὼν χειρί. Lege χερός.

V. 378 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν. Im-
 mo ἔχοι.

V. 969 τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελεῶεν ἂν κάτα; An κακοῖς?

V. 1073 οὐ γὰρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέροιντ' ἄν

Nauckius κέοιντ' ἄν, sed cum de *observandis* non de ferendis
 legibus sermo fiat, mihi magis placet τηροῖντ' ἄν.

V. 1131 responsi ratio suppleri iubet:

εἰ τοὺς θανόντας <γ'> οὐκ ἔῤῃς θάπτειν παρών.

V. 1164 ἄλλ' ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
 σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
 τῷδ', κτέ.

Similiter dictum est ὄρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ a Theocrito Ado-
 niaz. 2, neque igitur necessaria videtur iusto violentior Leeuweni
 coniectura στεῖλαι, licet confitear tragicae gravitati hunc verbi
 ὀρᾶν usum parum convenire videri. Brevius poeta infra 1403
 dixit ἄλλ' οἳ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε.

V. 1391 ὥσπερ ἤθελον
 τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως
 Malim τόνδ' ἄνδρα.

Electr. 409 ἐκ τοῦ Φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρυσεν;
 E responso apparet poetam scripsisse πῶς τοῦτ' ἤρυσεν;

V. 782 ὁ προστατῶν
 χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὥς θανούμενον.
 Iam olim monui verum videri διῆγχε μ', continuo ange-
 bat me.

V. 922 Chrys. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τᾶδε;

El. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.

Nemo interpretum mihi persuasit sic ab homine sano scribi potuisse. Conieci:

οὐκ οἶσθα δ' ὅτι Φῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.

Quae non egent interprete.

V. 1193 τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;

Corrigendum esse προστρέπει intellexit monuitque iam Reiske, sed nemo adhuc vere monenti obtemperavit.

Oed. Col. 41 τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἄν εὐξαίμην κλύων;

Suspisor καλῶν, invocans.

V. 48 πρίν γ' ἄν ἐνδείξω τί δρῶ.

Stat mihi vetus sententia ΤΙΑΡΩ leviter depravatum esse ex ΠΑΡΩ i. e. παρών, priusquam praesens (i. e. petita urbe) indicium fecero. Nec tamen male scripseris τί δρᾶς.

V. 306 ὥστε κεί βραδύς

εὐδελί, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

Perobscura mihi est Mekleri coniectura, quam recepit non mutata interpunctione, οὗ δεῖ. Intellegerem saltem melius:

ὥστε κεί βραδύς,

οὗ δεῖ κλύων σου, δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

Sed fortasse verius olim conieci: βραδύς, εὐθὺς κλύων κτέ.

V. 729 ὁρῶ τιν' ἡμᾶς ὁμμάτων εἰληφότα

φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου.

Aptam non esse lenem Tournieri coniecturam οὐ μάτην evincunt ipsa sequentia, quibus Creon ostendere vult timorem illum μάταιον esse. Nihil aptius reperio quam ἐμφανῶς, manifesto, quod olim proposui.

Antig. 94 ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,

ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.

Iterum commendo veterem meam coniecturam πρὸς δίκης ἔσει.

V. 1161 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὥς ἐμοί, ποτέ.
Expectabam ἔν γ' ἐμοί.

Trach. 307 τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
ἄνανδρος ἦ τεκοῦσα;

Non multo tolerabilius est τεκοῦσα, quod proposuit Brunck.
Sententia postulare videtur ζυγεῖσα.

V. 322 οὐ τᾶρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
προύφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα.

Tentabam:

οὐ τᾶρα τῷ γε πρόσθεν ἐξ ἴσου χρόνῳ
<στόματος> διήσει γλῶσσαν, κτέ.

V. 338 τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.
Correxerim:

τούτων γὰρ εἰμι πάντ' ἐπιστήμων ἐγώ.

V. 749 εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
Legerim: εἰ χρῆς μαθεῖν σύ, κτέ.

Philoct. 567 ὥς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
Requiro ταῦτ' <αὖτ'> ἐπίστω κτέ.

V. 661 εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.
Ferri non posse πάρες recte monet Mekler. Aptum est Φρά-
σον, scil. θέμις μὴ εἶναι.

EURIPIDES.

Alcest. 1130 ὄρα γε μήτι φάσμα νέρτερον τόδ' ἦ.

Prorsus assentior PHILIPPO WEBERO in utilissimo libro *Entwickelungsgeschichte der Absichtssätze* (beiträge z. hist. synt. d. Gr. Sprache v. M. Schanz II, 1 pag. 89) apud Sophoclem El. 580 ὄρα — μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μεταγνοίαν τιθῆς et 584 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς pro coniunctivo requirenti indicati-

vum, licet non cum illo τίθης e Porsoni, sed potius τιθεῖς e veriore Cobeti praecepto reposuerim. Eadem de causa recte idem Phil. 30 ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεῖς κυρεῖ pro κυρῇ reponere videtur. Coniunctivus est talium locorum, qualis est Soph. El. 1003 ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ Κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους, ubi spectatur tempus futurum et res quae a nostro pendet arbitrio. Cf. ibidem v. 506 et 519 sqq. Hoc igitur discrimen modi utriusque si vere statuitur, sequitur ut laboret locus Euripideus, quem supra adscripsi. Dederat autem, nisi omnia me fallunt, poeta

ὅρα γε μή τι Φάσμα νέρτερον τόδε

omisso verbo εἶναι, prorsus ut legitur Iphig. T. 67

ὅρα Φύλασσε μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν,

ubi falluntur qui scribentes ἦν στίβῳ ineptum coniunctivum invito poetae obtrudunt.

ARISTOPHANES.

Vesp. 235

πάρεσθ' ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔτ' ἐστίν, ἀπαπαῖ παπαιάξ,

ἤβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν.

Praeterquam h. l. ubique est ἀπαπαῖ. Quare vide an collatis locis Thesm. 230. 1005. Eq. 1. Nub. 707 scribere praestet ἀτταταῖ.

Ran. 231 προσεπιτέρπεται δ' ὁ Φορμικτὰς Ἀπόλλων

ἔνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον

ἐνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.

Dici nequeunt ipsae ranae τρέφειν, i. e. φύειν, τὸν δόνακα. Est enim hoc dei, et quidem eius dei cui calamus ille gratus est, itaque Apollinis. Quare correxerim τρέφει.

Ran. 332. Pro φιλοπαίγμονα dudum restitutam oportuit formam veterem Atticam φιλοπαίσμονα, sed multo etiam turpius est quod ad hunc usque diem v. 177 edi solet forma barbara ἀναβιῶην pro ἀναβιοίην.

Ran. 363

οἷσιν ἀπαυδῶ καὶ θις ἀπαυδῶ καὶ θις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· κτέ.

Sic Kockius edidit pro τούτοις αὐδῶ, nec dubitari sane potest quin idem verbum ter a poeta repetitum sit, sed non facile admittam verbum ἀπαυδῶν *iubendi* sensu positum, itaque aut ἐξίστασθαι habuerim pro interpretamento adscripto ex vs. 354 genuinae lectioni, quae fuerit μὴ 'φίστασθαι, aut scripserim:

οἷσιν ἀναυδῶ καὶ θις ἀναυδῶ καὶ θις τὸ τρίτον μάλ' ἀναυδῶ.

Quia vero ἀναυδῶν — pro ἀναγορεύειν nusquam exstare videtur, illam rationem praefero.

Pac. 102

Οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἣν μή μοι Φράσης
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ. Tryg. τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ὥς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;

Immo vero: ποῖ δ' ἄλλος' ἢ κτέ.

(Continuabitur.)